

Nostradamus

Zijn Grote Verdriet

Gesprek met de ziel van Nostradamus

Een waar gebeurd verhaal over liefde, verlies, verdriet en wederopstanding.

Door Rob van der Wilk

Tijdens een van zijn vele persoonlijke transcmedia-mieke ontmoetingen met de ziel van Nostradamus ontving Rob van der Wilk het ware persoonlijke verhaal achter de grootste voorspeller uit de menselijke historie; Nostradamus.

Lees nu het ware verhaal achter Nostradamus...

Nostradamus in gesprek met Koning Hendrik II van Frankrijk:

"Na mijn geboekte successen en behaalde resultaten als jong en vooraanstaand geneesheer, Sire, vestigde ik me in Agen waar ik veel aanzien genoot. Ik startte er een al spoedig bloeiende praktijk als arts en astroloog. De jaren in Agen geven me naast mijn fijnste en liefste herinneringen ook de grootste smart die een man in zijn leven kan voelen. Ik wijt dit alles aan Gods machtige wil, die met mij een heel ander plan voor ogen had. Ik heb mijn troost gezocht in de overtuigende wetenschap, dat zelfs God Zijn eigen Zoon heeft moeten laten sterven... Mijn geluk, mijn liefde en mijn verdriet, Sire, waren in Agen mijn deelgenoot.

Gedurende de jaren dat ik studeerde, leefde ik een vrij eenzaam bestaan. Ik had geen werkelijke vrienden. Ik had wel aanspraak tijdens mijn studie, wel diepgaande gesprekken maar, net als bij mijn latere vriend en mentor Scaliger, liep ik vast op mijn afwijkende theorieën waardoor men zich van me af keerde. Hoewel ik er aan gewend was, deed het me toch verdriet. Ik zocht mijn troost in lekkernijen. Heerlijke, zoete specialiteiten die een bijzondere uitwerking op me hadden. Maar toch, Sire, bleef ik overtuigd van de waarheid van mijn afwijkende ingevingen en visioenen die naar mijn overtuiging door God gegeven werden. Er was voor mij geen tijd voor vrijheid. Hoewel ik dit wel besepte en accepteerde deed het me toch verdriet. Als u mij zou vragen of ik gelukkig met mijn door God gegeven Ziensgave was, dan moet ik u helaas teleurstellen...

Het was mijn diepste wens om een fijn dagelijks leven te leiden. Met een fijne praktijk, een plezierige familie- en vriendenkring, een lieve vrouw en kinderen. Dingen die ik niet bezat, met uitzondering van mijn verzorgende en beschermende familie. Maar,

AGEN - FRANKRIJK (FOTO: KOS)

Sire ondanks de liefde van mijn familie, mistte ik de vriendschap van een goede vriend en een lieve vriendin. Mijn ziensgave gaf me niet het gevoel dat ik een bevoorrechte van God was, meer eerder een martelaar. Tot het moment dat het levensgeluk mij toelachte en ik me vestigde in Agen. Wat een heerlijke herinneringen! De vrede overviel me als de warme stralen van de zon. Door de vrijheid en het verworven respect als geneesheer en astroloog kwam ik zonder inspanning van mijn kant in vriendschappelijk contact met de fijnste families, met de knapste dochters. En het kon niet lang uitblijven dat ik een jonge vrouw leerde kennen van goede komaf, waar ik mijn ogen niet vanaf kon houden.

HENRIËTTE

DE LIEFSTE DOCHTER VAN FRANKRIJK

"Een geheel nieuwe ervaring viel mij ten deel, Sire. Het was alsof cupido persoonlijk mijn gevoel voor Henriëtte belichaamde. Henriëtte was de enige voor mij, de enige waar ik aan dacht, de enige waar ik aan kon denken en de enige waar ik aan wilde denken. Henriëtte; wat hield ik veel van haar. Toen ik haar familie om haar hand vroeg, werd daar uitbundig op gereageerd. Er werd geen enkele tegenstand geboden en daar verbaasde ik me over. Want tegenstand, dat was toch een herkenbaar feit in mijn jonge leven. Tegenstand was bijna mijn beste vriend geworden.

Het dagelijks leven was voor mijn liefste Henriëtte en voor mij een waarlijk feest. Henriëtte schonk al gauw het levenslicht aan het kleinste en mooiste kindje dat ik ooit had gezien. Een dochttertje. Kunt u zich voorstellen wat dit voor mij betekende, ik die geen vriendschappen, geen werkelijke overeenstemming kende?

Het was alsof God mij met geluk wilde overspoeien want spoedig daarop werd Henriëtte opnieuw zwanger. Wij kregen een zoontje, een allerliefst klein jongetje. Ons geluk was compleet te noemen. De warmte deed me de zware voorgaande jaren snel vergeten. Mijn gedachten over de toekomst waren

gebaseerd op mijn persoonlijke wens maar niet op de wil van God. Voor even was de realiteit, het waarneembare bestaan belangrijker dan het mysterie Gods.

Vergeef me Sire, dat ik mijn tranen niet langer kan bedwingen; de liefdevolle herinneringen zijn de mooiste uit mijn bestaan en tegelijk ook mijn droevigste, Sire, mijn droevigste."

"Ja, ja meneer Nostradame. Ik voel uw tragedie en respecteer uw verdriet. Wilt u voor vandaag liever ophouden met uw betoog, meneer?" "Nee, nee Sire. Ik ben u dankbaar Sire, voor de gezamenlijke gesprekken die wij op dit moment delen. Ik ben u dankbaar dat ik mij openhartig aan u mag tonen." "Ja, ja meneer. Vertelt u verder, meneer. Vertel toch verder..."

IN MIJN ARMEN STIERVEN ZIJ EEN VRESELIJKE DOOD

"Na enkele jaren van ongestoord geluk brak de pest in Agen uit. Ik had met mijn jonge gezin de stad moeten ontvluchten naar veiliger oorden, maar in plaats daarvan ging ik net als in voorgaande jaren de strijd aan met de verschrikkelijke pest die rondom heerste. Mijn zelfverzekerdheid die ik in Gods vertrouwen had ontvangen zorgde ervoor dat ik door de jaren heen tijdens de pestepidemieën zelf van deze vreselijke ziekte gevrijwaard bleef.

Ik werkte dag en nacht in de onder mijn gezag gestelde ziekenzalen waar mijn patiënten lagen. Overdag bij mijn patiënten en 's avonds en veelal ook 's nachts in mijn apotheek, waar ik mijn kruiden extracten bereidde en in pillen verwerkte die mijn patiënten dagelijks onder de tong moesten nemen. Tot ik op een verschrikkelijke dag huiswaarts keerde en mijn allerliefste Henriëtte en mijn twee lieve kinderen ziek vond. Zij hadden zware koorts, en wat ik ook deed Sire, en gelooft u mij, dat ik alles, maar

dan ook alles wat in mijn vermogen lag deed om mijn gezin te redden, de ziekte van mijn lieve vrouw en kinderen deed mijn hart in tweeën scheuren. "Ik kon hen niet genezen Sire..."

Ik, nota bene ik, die zich sinds jaar en dag voor dag en dauw, van 's morgens vroeg tot diep in de nacht met volle overgave en overtuiging in had gezet om de pestepidemieën met succes te bestrijden, zag binnen korte tijd mijn vrouw en kinderen onder de zwarte blaren en etterende puisten...ik kon hen niet genezen Sire. In mijn armen en in mijn aanwezigheid stierven zij alle drie een vreselijke dood, Sire.

"Het vreselijke moment dat ik de lijken van mijn lieve vrouw en kinderen moest verbranden raak ik nooit meer kwijt.

Onmenselijk verdriet maakte plaats voor woede. Woede tegenover God en de mensen..."

Mijn emotioneel leven was kapot. Sire, tijdens de pestepidemieën heb ik de lijken die ik verbrandde niet kunnen tellen. Maar, het vreselijke moment dat ik de lijken van mijn lieve vrouw en kinderen moest verbranden raak ik nooit meer kwijt. Verscheurd door verdriet verliet ik Agen...

Ik wist niet waarheen, of waar naar toe. Mijn gevoel was dood, weg. Ik zocht geen contact met anderen en ging waar het lot me bracht. Iemand moest hier voor boeten en die iemand was ik, Sire."

NOSTRADAMUS IN HET KLOOSTER GODS WIL GESCHIEDE

"Mijn eerbied voor God riep vragen op, Sire. 'Waarom ik, die zo zijn best deed om zieken te genezen? Waarom? Ik was alles kwijt. God had me in de steek gelaten. Mijn reis bracht me naar Italië, waar ik getroffen werd door de zuivere schoonheid van de natuur. De geuren, de kruiden, de bloemen en de warmte van de zon deden me voor het eerst sinds tijden weer voelen. Mijn gevoel en interesse in mijn omgeving kwamen weer bij me terug, maar de mensen die ik onderweg ontmoette lieten me onverschillig. Mijn drijfveer, het vertrouwen in God en de mensen, was ik kwijt. Evenals mijn visioenen. Het was alsof mijn ziel uit mijn lichaam was getreden waardoor ik doelloos verder reisde op zoek naar niets. Want, Sire, wat ik zocht kon ik niet vinden. Wat ik zocht was me afgenomen.

Mijn eenzame gedachten herhaalden zich dag in, dag uit. Jaar in, jaar uit in eenzelfde, monotone ritme."

Tijdens een van mijn dagelijkse wandelingen door de natuur, ontmoette ik enkele monniken die hun vruchtbare land bewerkte. Op afstand blijvend keek ik naar hen. Naar hoe zij schoffelden in hun akkers en werkte aan rijk overladen vruchtbomen. Voor een moment waande ik me met Henriëtte en de kinderen in de zonovergoten velden, akkers en rijke boomgaarden. Voor even voelde ik alles als in een visioen uit het verleden terug. Maar, de waarheid riep me wreed terug. Terwijl ik me dit realiseerde, brak ik in tranen uit. Tranen die in een onophoudelijke

stroom over mijn gezicht liepen. Ik snikte zo hevig dat de wind het geluid van mijn stille verdriet bij de werkende monniken bracht, die in de verte op het land werkten. Huilend om mijn verlies zakte ik op de grond ineen. Misschien, Sire, kon ik sterven en in het hemelrijk van God mijn lieve Henriëtte en lieve kinderen weer terugzien. Maar God had me verlaten, hij was mijn bestaan vergeten. Waarom zou God mij tot zich nemen als hij niet meer aan mij dacht? 'O, zegen van het sterven dat op het moment van helse pijn en ondraaglijk leed een verlichting is. Waarom ontvang ik uw zegen niet? Waarom is het mij niet toegestaan om te ontkomen aan dit ondraaglijk verdriet? Welke zin heeft het bestaan nog voor mij?' Tranen rolden over mijn gezicht. Ik lag snikkend op de grond en voelde krachtige handen die me vastpakte en overeind hielpen. De sterke monniken die mijn verdriet vanuit de verte hadden gehoord en gezien waren mij te hulp gekomen. "Waarom dit verdriet, meneer? Kunnen wij u helpen of naar huis begeleiden?"

"Ik kan niet naar huis broeders. Ik heb geen huis, geen gezin, geen vrouw, geen kinderen. Ik heb

niets meer om naar toe te gaan. Alles wat ik lief had is me afgenomen door God zelf, broeders. God heeft me verlaten en is me vergeten. Niemand kan me nu nog helpen."

"Gaat u maar met ons mee meneer. Dan kunt u even tot rust komen." Sire, de gezonde, begrijpende gezichten van de monniken deden me op dat moment goed. De schrijnende leegte waarin ik me bevond werd wat gevuld door hun begrip en vriendelijkheid. Zij ondersteunden mijn armen, en we wandelden gezamenlijk langs de prachtige akkers en boomgaarden. In het heuvelachtige landschap openbaarde zich het klooster waar de monniken leefden, werkten en baden tot God.

Eenmaal binnen het klooster werd ik overvallen door een aangename koelte. Het zachte schuifelende geluid wat je hoorde, veroorzaakt door de sandalen waar de monniken op liepen werd wreed verstoord door het geklik van de leren zolen en hakken van mijn schoenen dat door de galerij galmde. De monniken leidden me naar de abt van het klooster. Eenmaal binnen stond ik tegenover de eer-

waarde vader die me indringend maar vriendelijk aankeek. "Gaat u toch zitten, meneer Nostradamus. Gaat u toch zitten." "Hoe weet u mijn naam eerwaarde vader?" "Uw faam, meneer, reist ver voor u uit. Uw naam strekt u, gelijk uw daden, tot eer. U verblijft hier in het klooster tot u gevonden hebt wat u kwijt bent. De orde bestaat uit boetedoening, nederigheid, dienstbaarheid, plicht en gebed. De monniken hebben zwijgplicht. Er zijn maar enkele momenten, meneer, dat de monniken met elkaar spreken. Het lichamenlijk lijden dat de monniken ondergaan is gelijk aan het lichamenlijk lijden van de verlosser. Het verlicht de landstreek van het duivelse kwaad en van lichamenlijke ziekten zoals de pest, meneer Nostradamus, u welbekend. Door de opoffering van de monniken is deze vreselijke ziekte aan onze streekvoorbij gegaan. Dit is onze vaste overtuiging meneer. En onze heilige plicht tegenover God en de mensen. Voor de tijd dat u bij ons verblijft leeft en eet u met ons. Daar tegenover staat dat u uit hoofde van uw functie als geneesheer de monniken, die zwaar lijden onder de zelfkastijding, verzorgt en behandelt." "Eerwaarde Vader, u geeft me geen keus." "Er is geen keus meneer. De keus voor u is door God zelf genomen. God heeft u hier naar toe geleid. Het is Zijn wil dat u hier bent en, Gods wil geschiede." "Ik blijf eerwaarde. Ik blijf en zal me over het lichamenlijk welzijn van de orde ontfermen." "Juist, meneer Nostradamus. Juist. En God zal zich over uw zielenheil ontfermen. De monniken zullen u naar uw cel begeleiden waar u tot rust kunt komen. Morgen wordt u bij mij verwacht om tot nieuwe inzichten te komen."

Mijn cel, Sire, was niet groter dan twee bij drie meter. Mijn bed was gemaakt van hard hout, net als het kleine tafeltje, de stoel en de kast. Boven het bed hing een crucifix en op het tafeltje lag schrijfgereij. Er stond een kaars en een kom met water. Het geheel was sober maar de eenvoud deed me goed. De monniken zorgden dat mijn valies en mijn dokterstas werden gehaald.

Eenmaal liggend op mijn slaapplek kwam er een vredig gevoel over me, een gevoel dat ik lange tijd niet had gekend. Ik werd opgenomen in de spirituele kracht van het klooster.

VADER EN ZOON

Om vier uur 's morgens opende ik voor het eerst mijn ogen in mijn sobere cel, Sire. Het ochtendlicht kwam door het kleine vensterraam mijn cel binnenvallen. Mijn cel! Ik beleefde een vertrouwd gevoel, had de vrouwde gedachte dat iets van mij was. Dat iets bij me hoorde, dat ik me ergens bij betrokken voelde, Sire, was lang geleden. Op dat moment was het een veilige gedachte om de rest van mijn leven bij de monniken in het klooster te blijven. Voor het eerst sinds jaren had ik weer een toekomstbeeld, dacht ik weer na over de toekomst. Maar, zoals u ziet Sire, was een leven van bezinning niet voor mij bedoeld.

Enkele jaren ben ik bij de monniken gebleven. God had een andere bestemming voor mij. Een bestemming waar ik sinds het moment van mijn geboorte mee begaafd was; de Zienergave, Sire. Het och-

tendlicht vulde voor een gedeelte mijn sobere cel. En voor het eerst sinds lang realiseerde ik me dat ik glimlachte, gewoon glimlachte, zomaar omdat ik wakker was. Omdat ik leefde, Sire! Zó vaak en zó veel dagen en nachten had ik tegen de ochtend opgezien. Hoe vaak had ik niet gedacht dat het een zegen zou zijn om niet meer wakker te worden? Maar nu, voor het eerst sinds lange tijd, speelde er een glimlach rond mijn mond. Ik stond op en waste me met de kom water op mijn tafel, kleepte me aan en stapte mijn cel uit. Ik hoorde een bepaald geluid, dat ik nog niet herkende maar dat weldra een vertrouwd geluid voor me zou zijn. Aan het eind van de galerij opende ik een zware deur die naar de grote kapel leidde, waar ik de monniken aantrof die zichzelf kastijdden. Dit was het geluid wat ik eerder niet herkende. Nu ik het geluid met mijn ogen waar kon nemen, herkende als het zware zuchtende geluid dat ik me herinnerde van de ziekenzalen waar ik mijn behandelingen van pestlijders uitvoerde. Maar er was één verschil; tussen de veelvoudige zuchten door hoorde ik geen geweeklaag, geen gekreun van helse pijn en stervende mensen. De monniken hadden hun bovenlichamen ontbloot. De pij die ze droegen hing rond hun middel. Zittend op hun knieën kastijdden zij zichzelf met zelf gevlochten vastouwen waarin om de 20 centimeter een grove knoop was gelegd. Zittend op hun knieën, met de ogen gesloten sloegen zij zichzelf beurtelings links en rechts rakelings op hun naakte ruggen. Zichzelf gevend en blootstellend aan hevige pijnen waardoor de landstreek, in hun overtuiging, gevrijwaard bleef voor rampspoed en ziekten.

Ik liet de monniken achter door me uit de grote kapel terug te trekken. Wandelend door de grote galerijen die uitkeken op een prachtige, door de monniken met veel zorg aangelegde tuin ging ik op zoek naar de eetzaal. Houten tafels, geflankeerd door banken waren gedekt met een overdaad aan kannen water, wijn, boerenbrood, boter, grove worst, kaas en fruit. Een hemels maal. Ik deed me in alle vroegte te goed aan wat God de aarde had geschonken. Terwijl de monniken de eetzaal binnenkwamen groetten ze me door naar me te knikken, ik knikte volmondig terug. Enkelen glimlachte me toe, het deed hun zichtbaar plezier dat ik het me goed liet smaken. Terugdenkend aan die jaren in het klooster, Sire, was het dagelijks eten en drinken een waar genot. Hoewel de monniken niet of nauwelijks met elkaar of met mij spraken was hun gezelschap aangenaam. Eigenlijk kwam hun zwijgplicht me goed uit. Al enkele jaren leefde ik een teruggetrokken, eenzaam bestaan waarin ik gesprekken en contacten zoveel mogelijk meed. Ik leerde zonder woorden of andere inspanningen de lichaamstaal. Iets heel bijzonders, omdat wij in ons dagelijks leven de mimiek afdoen met een eenvoudig knikje, een matige glimlach. De monniken daarentegen verstonden de kunst van de lichaamstaal; hun oogopslag en gezichtsuitdrukkingen, de waarneembare gewoontes met handen en armen, spraken hun eigen taal. Na het ontbijt sprak een vriendelijke monnik me toe. "Meneer Nostradamus, staat u mij toe, u naar de eerwaarde vader te brengen..." "Gaat u toch zitten,

mijn zoon. Neem plaats en vertel me eens, hoe is de nacht in het klooster je bevallen?" "Meer dan goed, eerwaarde vader, ondanks de hardheid van mijn slaappleats voel ik me uitgerust, om maar te zwijgen van het heerlijke maal dat ik in de eetzaal heb genoten."

"Ja, mijn zoon. Het kloosterleven is geen eenvoudig leven, de monniken hebben een verantwoordelijke plicht op zich genomen maar het eten en drinken in het klooster is goed en overvloedig. Je bent vanmorgen in de grote kapel geweest waar je de monniken in zelfkastijding aantrof. Dit heilig ritueel vindt dagelijks plaats, mijn zoon. Dagelijks kastijden de monniken zichzelf met gevlochten vastouw. De aanblik is mogelijk onprettig, maar het doel heiligt de middelen mijn zoon. Het komt regelmatig voor dat een of meerdere monniken hieronder bezwijken, tot de dood erop volgt. Het is hier regel, mijn zoon, dat de monniken zichzelf geheel verzorgen. Het klooster beschikt over een rijke apotheek, die voor zolang je bij ons verblijft geheel tot je beschikking staat. Mocht het je ergens aan ontbreken, dan hoef je dat maar aan de monniken te vragen. Het komt hier voor, mijn zoon, dat de heilige boetedoening verder gaat dan het zelf gevlochten touw. De monniken ervaren het als een heilige plicht om zichzelf bij tijd en wijle te kastijden door het vastouw te verwisselen voor een ijzeren smeedketting. Als geneesheer, mijn zoon, begrijp je dat deze kastijding lijdt tot ernstige verwondingen aan schouders en rug. Ik zou het dan ook op prijs stellen als je op vaste tijden de lichamelijke verzorging van de monniken op je wil nemen. Het klooster beschikt over een ziekenzaaltje dat grenst aan de apotheek. De discipline van de lijfelijke verzorging van de monniken zal je vaardigheid deugt doen. Bovendien zal ik dagelijks een gesprek met je hebben om je vrede met God te bevorderen. Ook heb ik vernomen dat je nogal gesteld bent op de bereiding van fijne confituren, je zou mij en de monniken een groot plezier doen als je je verfijnde recepten in het klooster wilt bereiden en je geheime recepten met ons wilt delen."

Mijn dagelijks leven was menselijkerwijs een genot, Sire. Mijn gevoel huisde nog in het verleden, maar ik leefde en voelde me prettig. Mijn dagelijkse vrije uren vulde ik met wandelingen in de prachtige omgeving, waar ik in mijmeringen over het verleden verzonk en in stilte hilde om het verlies van mijn geliefden. Ik was in het klooster zó dicht bij God maar toch zo ver van hem verwijderd. Dagelijks trad ik in gesprek met de eerwaarde vader. "Mijn zoon, het klooster is je erkentelijk voor je heerlijke recepten en het moet je plezier schenken mijn zoon, je confituren tijdens onze maaltijden op de tafels te zien staan." "Ik ben trots en verheugd eerwaarde vader, het doet me veel plezier dat ik hier mag zijn." "Hier móet zijn, mijn zoon. Het is de wil van God dat je hier bent. Hij is het die je stappen hier naartoe heeft gezet. Het is niet dat de Hemelse God je is vergeten, mijn zoon. Door je verdriet heb je God zélf buiten je hart gesloten. Nooit, mijn zoon, laat God een van zijn kinderen in de steek, en jou zeker niet, mijn zoon. God heeft een belangrijk bestemmingsplan voor je. Maar, God heeft de mensen de vrije

keus gegeven om zelf over zijn lot te mogen beslissen. Je vrije keus in Agen, mijn zoon, week af van het Godsplan. Mijn zoon, ga, als je wilt naar onze kloosterbibliotheek, onze orde bezit eeuwenoude bijbelse geschriften waarin Gods oorspronkelijke woord terug is te lezen."

*"Ga naar onze bibliotheek en ga in gesprek met God, mijn zoon.
Ga, met God."*

NOSTRADAMUS IN GESPREK MET GOD

"De kloosterbibliotheek, Sire, bleek van onschatbare waarde. Naast de wandelingen buiten het klooster, was ik in mijn vrije momenten te vinden in de bibliotheek waar ik mijn studie in de Godgeleerdheid hervatte. 's Avonds, Sire, in de rust van mijn cel kwamen mijn herinneringen aan Henriëtte en de kinderen terug. In de serene rust van mijn cel kon ik me volledig overgeven aan mijn emoties. Maar op een avond, Sire, terwijl ik in mijn cel in mijmeringen verzonken was, vond er een bijzondere gebeurtenis plaats. Rustig gezeten op mijn hardhouten stoel met armleuningen keek ik mijmerend naar de aange-stoken kaars op de tafel voor me en staarde rustig naar het flakkerende kaarslicht, dat op een bijzondere wijze weerspiegelde in het rustige water van de waskom. Ik raakte licht opgewonden, Sire, want in de weerspiegeling van het kaarslicht in de waskom meende ik de lieve gezichten van Henriëtte en de kinderen waar te nemen. Spanning en opwindning namen bezit van me en ik realiseerde me dat ik daar-door de waarneming verloor. De beeltenis van mijn geliefden verdween. Ik bracht mezelf tot rust en toen de rust in me was teruggekeerd probeerde ik de beelden opnieuw op te roepen. Moest ik me richten tot de kaars of tot het water? Terwijl ik me dat afvroeg, verruimde mijn blikveld zich, waardoor ik me niet langer afvroeg wat ik wel of niet moest doen

om een andere dimensie binnen te treden. Ik raakte in trance. Mijn lichaam, zittend op de houten stoel, was geheel in rust. Mijn gevoel was identiek aan het licht uit de waskom. Met mijn ogen geopend verfijnde mijn zintuigen zich en ik meende een stem te horen. Was het de stem van een man, een vrouw, was het een oude of een jonge stem? Ik weet het niet, Sire. Maar ik kan u zeggen, dat ik voorheen en

nadien nooit meer zo'n stem heb horen spreken. De klank van de stem was niet náar mij gericht, maar ín mij gericht. Ik gaf me er volledig aan over. Volledig aan over. "Michel, Michel, waar ben je toch. Luister naar me. Ik ken toch als geen ander jouw verdriet. Michel, luister je? Hoor je me? Luister en weet dat ik van het begin der tijden tot aan het einde der tijden van je gehouden heb en dat altijd zal blijven doen. Ik ben je niet vergeten, Michel. Ik ben altijd bij je, je weet toch mijn kind dat jij je voor mij niet kan verstoppen of schuil kunt houden." "Heer, bent U het

Heer? Mijn Hemelse Vader, bent U het?"

"Ik Ben, Die Ik Ben."

"Heer, is dit een droom, slaap ik? Kan ik U zien?" "Kijk in je hart, in je gevoel, kijk om je heen naar de prachtige natuur. Je ziet Mij toch overal. Ik ben altijd om je heen. Hoe heb je daar aan kunnen twifelen, Mijn kind? Jij weet toch als geen ander dat boosheid niets oplost?" "Vergeef me, Heer, vergeef me..." "Ik heb jou niets te vergeven, Michel, elke zoon is wel eens boos op zijn Vader. Het heeft me alleen wat tijd gekost om je naar de monniken te leiden."

"Maar, Hemelse Vader, mijn verdriet is toch terecht? Mijn vrouw en lieve kinderen zijn gestorven aan de pest, Heer. Aan de pest, een vreselijke ziekte die ik, zoals U weet, met al mijn specialistische kennis bestreed. Heer, waarom heeft U dit vreselijk leed toegestaan? Ik heb toch alle recht om verdriet en wrok te voelen?" "Dat recht heb je ook, Michel, maar ik heb je het verstand en de inzichten gegeven om te zijn wie je bent en dat vermogen heb je onvolgende gebruikt."

"Wat had ik dan moeten doen, Heer? Waarom heeft U niet eerder tot me gesproken?" "Michel, ik zal je alles helder laten zien. Maar, eerst neem ik je mee naar je vrouw en kinderen." Sire, ik werd aan Gods zijde meegevoerd door een hartverwarmend licht, een lichtschijnsel dat me volledig omringde, een licht waar ik één mee werd. Het was alsof ik geen lichaam meer bezat. Er was geen zwaarte van het lichaam, het was gewichtsloos, alsof ik zweefde. Ik vloog door schitterende kleuren van licht, waarnaast de regenboog verbleekt.

Het was alsof ik door een tunnel vloog. Er was geen onder of boven maar toch voelde ik dat ik vooruit ging, ergens naar toe. Het kon toch niet waar zijn

FOTO: MIKE LEALE

dat ik naar mijn vrouw en kinderen toeging, Sire? Ik had eigenhandig hun zieke, gestorven lichamen verbrand. Zou mijn stille wens zijn uitgekomen, was dit de zoete stilte van het lichamelijk sterven? De zegen

van het sterven, dat op het moment van helse pijn en ondraaglijk leed een verlichting is. Had God mijn wens eindelijk verhoord en mijn ziel tot zich laten komen, zodat ik verenigd werd met het allerliefste dat ik kwijt was?

Sire, ik was verlicht, voelde me verlicht en was op weg naar het Hemelrijk van God. Ik kon niet wachten op hetgeen zich aan mij voor zou doen. De zee was kleurrijk licht. De poort naar de Hemel kon mij niet vlug genoeg open gaan.

Ik was er van overtuigd dat ik was gestorven van verdriet in mijn vredige cel, bij mijn vrienden in het klooster. Het einde van de hemelse reis kwam in zicht. Het Hemelse licht veranderde van kleur en vorm en opeens bevond ik me tot mijn grote verbazing buiten in het veld.

Ik zag mijn lichaam, ik voelde mijn lichaam, mijn ademhaling en mijn hartslag. Ik voelde de grond onder mijn voeten. Ik zag gras, bloemen en planten in een prachtig landschap met een blauwe hemel en ik voelde de warmte van de zon. Ik voelde, ik leefde en ik lachte, Sire. Vanuit de verte werd mijn gelach beantwoord door kindergelach en geluiden van stemmen. Ik holde door de weilanden naar het geluid toe, dat steeds dichterbij kwam. "Michel, Michel." Hoorde ik een mij zo vertrouwde vrouwenstem roepen.

"Michel, hier zijn we." Ik mijn ogen en oren niet geloven, tranen van vreugde rolden over mijn wangen; vlak voor me, stond mijn liefste Henriëtte! Ik nam haar in mijn armen en overlaadde haar met kussen. Ik drukte haar stevig tegen me aan, alsof ik haar nooit meer los wilde laten. Maar, ik liet haar wel los, Sire want daar voor me, tussen het gras, waren mijn twee lieve kinderen aan het spelen! Ik sloeg mijn armen om hen heen en kuste ze uitbundig. Henriëtte had een mand met heerlijke dingen bij zich die we opaten. Hoewel ik niets van de situatie begreep, verzette ik me er niet tegen. Ik besepte dat dit geen gewone situatie was. Misschien was ik dood, misschien ook niet. Misschien was dit een droom of een mijmering. "Michel, mijn lief, dit moment met elkaar is ons door God gegeven. De Hemelse Vader heeft een andere bestemming voor jou, waar jij en jij alleen voor bent gekozen. Michel, als je eenmaal terug bent in je leven, geef dan toe aan Gods wil en laat je verdriet achter je. Je hoeft niet langer te lijden Michel. Je ziet, voelt en hoort dat het goed met ons

is. Maak je geen zorgen meer mijn lief. Zo dadelijk gaan wij naar de anderen en jij gaat terug naar je vrienden in het klooster.

Later, Michel, veel later kom je weer bij ons....."

"Het was diep in de nacht, Sire, toen ik besepte dat ik me in mijn cel in het klooster bevond. De brandende kaars op tafel was bijna opgebrand en ik realiseerde me dat ik uren weg moest zijn geweest. Dit alles was geen droom, dit was de werkelijkheid. Ik was enige tijd in het hemelrijk van God geweest. God zélf had me bij Henriëtte en de kinderen gebracht. Mijn cel was vervuld met de geuren van het veld, mijn handen en mijn kleren waren doordrongen van de geur van Henriëtte en de kinderen. Ik drukte mijn handen tegen mijn gezicht om de laatste momenten van hun bestaan op die manier vast te houden. Ik kon mijn emotie niet meer de baas en barstte in snikken uit. Ditmaal niet van verdriet maar van geluk; geluk, dat ik ze alle drie nog eenmaal in mijn armen had mogen voelen van Hem. Ik viel tevreden in slaap.

De volgende ochtend, onder het eten, keken mijn vrienden, de monniken, me op een bijzondere manier aan. Alsof er iets aan me te zien was. Ik ging mijn dagelijkse gesprek aan met de eerwaarde vader.

"Je bent verlicht mijn zoon. God heeft je geraakt. Je haar en baard zijn voller en grijzer. Je gezicht, je ogen zijn dieper en zachter. Je bent niet veranderd maar verdiept. God, de Hemelse Vader, heeft je verlicht en verdiept. Heb je nu vrede, Michel mijn zoon? Heb je nu vrede met God?"

"Ja, Eerwaarde Vader. God is vannacht bij me geweest en heeft tot me gesproken. Hij heeft me voor enkele uren meegenomen naar zijn hemelrijk. Naar Henriëtte en de kinderen. Ik heb ze gezien eerwaarde vader! Gezien, gesproken en gevoeld. Wij vieren waren voor enkele uren bij elkaar. Het is prachtig in de hemel, eerwaarde vader. Nu pas, eerwaarde vader, nu pas weet en besef ik dat De Hemelse Vader me niet is vergeten. Hij was me nooit vergeten. Ik was het, eerwaarde vader, die hem buiten had gesloten." "Heb geduld mijn zoon. God zal regelmatig tot je spreken en je de weg wijzen die jij moet gaan. Michel, mijn zoon, ik weet als geen ander dat God jou uit ons midden wegneemt, en als die dag aanbreekt zal het zwaar zijn voor mij en de monniken je te laten gaan. Tot die dag blijf je bij ons. Blijf bij ons, mijn zoon. Leer, studeer en begrijp dat jouw naam, Michel Nostradamus, door de tijden heen geschreven staat in het Boek van de Luister." Enkele maanden verstreken, sire.

HET BOEK VAN DE LUISTER

"Michel, ben je gereed, ben je bereid om te weten en te zien wat slechts door een enkeling waar kan worden genomen?" "Ja, Heer. Ik ben bereid om te doen wat U met me voor heeft." "Neem de stilte van de nacht, Michel. Je bent nu verlost van kommer, zorgen en ergernis. Geef je volledig over aan je natuurlijk instinct. Ik zal je in de toekomst laten zien. Ik zal je visioenen geven die van profetische aard zijn. Voor enkele jaren zul je zien wat ik weet mijn kind. Deze profetische visioenen hebben betrekking op de komende eeuwen, waarin grote veranderingen plaats zullen vinden. Lucifer, de drager van het licht, bezit dezelfde vrijheid van keuze, van beslissingen en van handelen als een ander. Maar zijn macht, Michel, is groot en zijn invloed is overweldigend. Ik moet hem gelijk een ander tot het uiterste laten gaan om hem tot inkeer te laten komen. Jij Michel, die de helderziende geest hebt ontvangen, zal toekomstige gebeurtenissen waarnemen in de vorm van profetische visioenen. Je zult ze beschrij-

ven en aan de mensen bekend maken. Ik schenk jou de ziensgave. Het vermogen om verleden, heden en toekomst in eenzelfde tijd waar te nemen. Onder het schrikbewind van de drager van het licht zal er in de toekomst zoveel onheil bedreven worden dat een groot gedeelte van de wereld gebroken en verwoest zal zijn. Koninkrijken zullen hun macht verliezen. De oorlogen en veldslagen zullen erger zijn dan ooit tevoren. Erger dan ooit zullen ook de omverwerpingen van regeringen zijn. Er zullen hevige aardbevingen zijn en grote watermassa's.

Als de drager van het licht tegen het eind der tijden niet tot inkeer is gekomen, dan zal ik handelen en zijn licht doen doven waarna een gouden tijdvak aan zal breken. Dit alles zal ik je heel helder laten zien en zal door mij worden bijgeschreven in Het Boek van de Luister. Ben je bereid, Michel?" "Ja Heer. Ik ben bereid." "Goed Michel, neem dan afscheid van je vrienden in het klooster. Ga terug naar Salon en vestig je daar als geneesheer en astroloog. Daar wacht een nieuwe uitdaging op je, maar het zal nooit meer zijn zoals het is geweest. Kijk niet meer achterom, Michel. Kijk alleen naar de toekomst en verromantiseer nooit meer wat je denkt. Ben je bereid Michel?" "Ja Heer. Ik ben bereid." "Neem dan afscheid van je vrienden, mijn kind en ga..."

Zeven jaar, Sire, was ik te gast in het klooster. Het afscheid van de eerwaarde vader en mijn vrienden, de monniken, viel me zwaar. Ik omarmde iedere monnik afzonderlijk en bij enkele van hen rolden de tranen over de gezonde wangen. Het ceremoniële afscheid duurde lang. Ik zou ze missen, mijn vrienden de monniken. Als laatste omarmde ik de eerwaarde vader. We hielden elkaar vast. Een kwartier, een half uur. Ik kon de eerwaarde vader niet loslaten, Sire.

"Ga, Michel, mijn zoon. Ga met God. De Heer is met je."

"Eerwaarde vader, ik weet niet wat ik ten afscheid moet zeggen." "Jij bent niemand iets verschuldigd mijn zoon. Jouw aanwezigheid hier in het klooster is voor mij een geschenk geweest. De jaren bij ons in het klooster waren je verzoening met God. Hier, Michel, mijn zoon, neem deze kandelaar en bronzen waskom met je mee. Ze zullen je niet alleen aan ons herinneren maar van grote betekenis voor je zijn.

Plaats de schaal, tot de rand toe gevuld met water tezamen met de kandelaar op dezelfde wijze als in de cel waar je zeven jaar geslapen, gerust en gemediteerd hebt, op je schrijftafel en vertrouw op God.

Ga nu mijn zoon. Ga met God..."

Rob van der Wilk
www.robvanderwilk.nl
www.helderziendelijjn.net

Copyright © Rob van der Wilk's Paradidakt

Het auteursrecht op de teksten en merknamen gebruikt in deze publicatie behoren toe aan: Rob van der Wilk's Paradidakt - En zijn auteursrechtelijk beschermd.

Uit deze publicatie mag niets vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, opnamen, internet (World Wide Web), of op welke andere wijze ook, hetzij chemisch, elektronisch, mechanisch of virtueel.